

Sašina priča



Kao dijete obolio sam od malignog tumora kosti (ewing sarkom), zahvaćena rebra i kralježnica, imao sam 15 god.

Bilo je još ratno vrijeme u našoj domovini, nije bilo mobitela, interneta, tek poneka stara knjiga da bih iskopao informacije o svojoj bolesti. Kako je liječenje išlo svojim tokom, mukotrpne kemoterapije, zračenja, operacije, nitko nije mogao sa sigurnošću znati kako će sve to završiti, a ja? Ja sam proučavao sam na sebi, svjestan težine bolesti, stanja u kojem se nalazim, kao i moja obitelj. Svakom novom terapijom, sve je manje bilo mojih bolničkih prijatelja, a sve više novih. Padao sam u depresije, teške krize gdje je panika bila jača od mene. Nije lako proći ovakvo liječenje, još kao dijete. Obitelj, okolina gledali su me drugačijim pogledom, ne samo zbog toga što nisam imao kose, trepavica, nego sam i jako omršavio, bio blijed...Za njih sam bio umiruća osoba. Prekidam školovanje i posvećujem se isključivo borbi s rakom. U stvari, bolje rečeno s kemo terapijom, jer ako nju izdržiš i pobijediš, tada si pobijedio i rak.

Psihički sam se dobro držao, ali zbog toga što sam uskladio svoj novi način života, postavio si jasne ciljeve, neprestano razgovarao s Bogom, dugo šetao prirodom, imao mnogo kućnih ljubimaca koji me nisu žalili, a meni bili obaveza gdje sam se osjećao ispunjeno i korisno. Pio sam velike količine sokova iz voća i povrća, da mi održavaju jak organizam. Prošla je godina liječenja i proglašen sam ozdravljenim!

Nedugo zatim recidiv, ovoga puta na plućima i nozi, sve ispočetka, to me slomilo, jer sam vidio kako su prošli moji prijatelji s recidivom, htio sam odbiti liječenje, previše sam boli i patnje proživio da bih imao snage za novu borbu, ali ja sam bio dijete koje ne može odlučivati takve stvari.

Ubrzo dolazim k sebi i shvaćam da sam sada pametniji, iskusniji, korak ispred bolesti i mogu ispraviti greške koje sam ranije činio. Strogo zabranjujem roditeljima posjete za vrijeme terapija, jer sam samo gubio snagu na njih, gledajući koliko ih to pogađa.

Četiri godine je trajala moja borba, a onda više nisam mogao, psihički ni fizički, kao punoljetna osoba prekidam liječenje, primo sam ukupno 24 ciklusa kemoterapije po 4 dana, 6 operacija i brojna zračenja...Ni jednom nisam dozvolio da mi padnu nalazi, nikada nisam primao plazmu, neupogen, krv...Ipak sam preuzeo veliki rizik prekida liječenja, jer moji organi su sve više bili oštećeni; srce, jetra, bubrezi. Nekih prijatelja nema upravo radi otkazivanja nekih organa...Nakon vađenja port katetera odbijam dolaziti i na kontrole. Svakim novim danom sam se osjećao bolje i o bolesti sve manje razmišljao.

Nisam neki dobar primjer, znam, ali danas dok Vam ovo pišem imam 35 god, 20 god nakon dijagnoze, a statistike za moju dijagnozu s recidivom i danas stoje, produženje života 2-3 god.

Ne samo to, u kontaktu sam s brojnim bolničkim prijateljima, dobro smo, imamo obitelji, djecu, život, ali i život u kojem smo obilježeni zauvijek. Mi smo drugačiji, istina je, ali u pozitivnom smislu, prepoznamo vrijednosti života koje nisu materijalne naravi i da se nisam razbolio, ne bi to vjerojatno, nikada ne bih shvatio.

Prije nekoliko godina posvećujem se bolesnima, istražujem, kopam, tražim, materijala sam sakupio za

knjigu ispisati, Internet koliko je dobar toliko se u njemu nađe „smeća“ koje samo zbuni i ubija nadu oboljelima i njihovim obiteljima.

Pobijediti rak je kao složiti mozaik od stotine kamenčića - svaki mora doći na svoje mjesto, sve se mora poklopiti da bi se uspjelo, psihologija, klasična medicina, alternativa, meditacija, prehrana, fizička aktivnost, a prije svega vjera u Njega, jer je On svemoguć.

Vodio sam bolnički dnevnik, u kojem sam pisao stvari, te iste stvari danas čitam u knjigama osoba koje su pobijedile rak, a nikada se nismo upoznali, čuli, knjige su nedavno napisane...

Znači, uspio sam staviti i prepoznati bolest da bi se s njom mogao ravnopravno boriti.

Ne zamaram se pitanjem „Zašto baš ja?“ jer nisam bio jedini, a ako je Bog nekoga morao izabrati iz moje obitelji, ja mu se od srca zahvaljujem što je upravo mene uzeo, stavio na kušnju i prije svega pokazao pravi put.

Moj savjet:

Prepuštite mašti na volju, odredite ciljeve i trudite se da ih ostvarite, volite i ono što inače ne volite, radite što Vas čini sretnima, da se osjećate ispunjeno i korisno. Rak je samo bolest kroz koju nam Bog otvara puteve, koliko god to zvučalo stravično, ali je tako...Ovaj zemaljski život je samo prolazan, život u kojem trebamo dokazati što smo i kakvi smo. Ako mi se tijekom života ponovo dogodi recidiv, to je Njegova volja, a ne moja...A do tada živim zadovoljno, mada je strah uvijek prisutan. Kroz godine se čovjek nauči nositi s time, teže je zaboraviti i izbrisati iz glave neke stvari koje kao dijete nisam morao vidjeti i čuti...

Djeca koja obole trebaju promijeniti način života, a ako sami ne mogu shvatiti i to ne žele, onda je teško, jer je to dobra podloga za brže razvijanje bolesti...

Teško je ovdje napisati više stvari, jer sam ograničen s prostorom, ali sam zato nakon pisanja bolničkog dnevnika nastavio pisati knjigu, knjigu koja se piše 20 godina...I svako malo nešto novo saznam, shvatim, pronađem...

Rak ne znači kraj, to je samo početak nečega novoga, izazov koji morate prihvatiti i zavljetati, tako ga je najlakše pobijediti, to sam napisao sa 16 godina u svome dnevniku, kao i što sam sebe smatrao ratnikom čija je misija pobijediti rak, kao što se mnogi ljudi ne vrte iz rata, tako ne uspiju ni protiv raka, jednostavno splet okolnosti gdje se nešto zakompliciralo...

Posljedica ovakvog teškog liječenja mora biti, ali su zanemarive naspram dijagnoze na samom početku...Još nisam pronašao psihologa koji bi razumio moj život, moju bol u srcu i izliječio noćne more...Zato imam bolničke prijatelje s kojima sam povezan i jedni druge podižemo...

Ispunio sam sve ciljeve koje sam pisao u svome dnevniku, čak i one koji nisu izgledali izvedivi, uspio sam. Tvrdo glava sam i uporna osoba, psihologica koja je tada bila na odjelu jednom me pitala, što bi volio biti kada odrastem? Rekao sam farmer i nogometaš, pokazivao svoje crteže farmi, malog ZOO i sličice nogometaša...Rekla mi je da se pomirim s time i izaberem nešto realnije, jer to neću moći postići radi mojih hendikepa...

Ako kojim slučajem ovo čita, poručujem joj da sam ipak uspio! Unatoč tome što nisam prošao na liječničkom za nogometaša, klub me „prošvercao“ pod drugim imenom i u prvoj utakmici sam postigao gol, kao što danas imam malu farmu koza i ponovo sve više malih životinja...

Kako kažu, u remisiji ću biti do kraja života...Ali to je moj život i živim ga kako ja želim, a ne kako drugi hoće, samo je nebo granica, a kada dođe vrijeme da pređem tu granicu, tada će mojoj boli, tuzi i patnji doći kraj...

Vjerujete u sebe, vjerujte u Njega, jer On postaje jedini prijatelj koji vas uvijek razumije i sasluša.

Promatrajte prirodu, proučavajte živo. Što je život? Koji je smisao Vašeg života? Imate li ciljeve? Svaki

dan je novi dan i nova borba, ali nema smisla ako ne bacite koji put pogled na svoju budućnost!
Svoj organizam održavajte snažnim, pravilnom zdravom prehranom kako bi izdržali kemo terapije i
koliko god meni jednostavno sada izgledalo da se može pobijediti rak, toliko sam svjestan kako je ta
bolest jako ozbiljna i treba puno upornosti i volje da se uspije...

Hvala mojim onkolozima, M. Čepuliću, J. Stepan, doktorima, kirurzima, med.sestrama, obitelji,
prijateljima, crkvama i veliko hvala dragom Bogu koji je moj život promijenio na bolje, proveo me
kroz pakao, ali me i opametio jer sam bio na krivome putu i hvala mu na tome!

Saša Vondra